



Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 2649

Doknr.
848179

Dato
29-04-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 2. april 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 383 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Katrine Daugaard (LA).

Spørgsmål nr. 383:

"Vil ministeren kommentere artiklen "Familier risikerer at blive ladt i stikken, mens halvdelen af landets kommuner kæmper med at overholde tidsfrister" på dr.dk den 2. april 2024, og redegøre for, hvordan hun vil komme de urimeligt lange ventetider til livs, samt forholde sig til, om det kan være dyrere for kommunerne, at borgerne ikke hjælpes tidligt nok med rette indsats?"

Svar:

Jeg kan indledningsvist oplyse, at det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for de sager, der behandles i kommunen. Kommunalbestyrelsen er derfor også ansvarlig for, at kommunens forvaltning fungerer tilfredsstillende.

Jeg har som minister en klar forventning om, at kommunerne selvfølgelig overholder lovgivningen. Som borger i enhver kommune skal man kunne stole på, at kommunen foretager en korrekt sagsbehandling i sager på børne- og ungeområdet. Det er helt afgørende for både børn, unge og forældres retssikkerhed og trivsel.

I den omtalte artikel beskrives, hvordan nogle kommuner har udfordringer med at overholde lovfastsatte tidsfrister, bl.a. i forhold til udarbejdelse af en børnefaglig undersøgelse.

Når vi i lovgivningen har fastsat en frist på fire måneder for udarbejdelse af en børnefaglig undersøgelse, er det fordi, vi gerne vil sikre, at børn og unge og deres familier, som har behov for støtte, får den hjælp de har brug for. Kommunerne skal selvfølgelig oplyse sagen tilstrækkeligt, men det mest centrale må være, at de berørte børn og familier får den hjælp, de har brug for.

Derfor har vi med barnets lov fastholdt fristen på maksimalt fire måneder for udarbejdelse af en børnefaglig undersøgelse. Samtidig har vi justeret på reglerne for udredning, så kommunerne med barnets lov har større mulighed for at tilrettelægge sagsbehandlingen mere fleksibelt. Det indebærer bl.a., at kommunerne ikke skal udarbejde en børnefaglig undersøgelse i de mindre komplekse sager, hvor det er tilstrækkeligt med en mere afgrænset afdækning. Derudover er reglerne for opfølgning og udarbejdelse af planer for støtten blevet mere fleksible, så det i højere grad er baseret på en socialfaglig



vurdering i den enkelte sag – med inddragelse af barnet eller den unge og forældrene.

Formålet med at rydde ud i unødigt bureaukratiske proceskrav er et ønske om at sikre, at man i kommunernes sagsbehandling i højere grad dels kan prioritere ressourcerne til de mest komplekse sager, og dels kan bruge tiden på at inddrage dem, det hele handler om, nemlig børnene og de unge. Barnets lov hviler bl.a. på en logik om, at hvis sagsbehandlingskravene bliver mere fleksible, vil kommunerne kunne iværksætte indsatserne hurtigere. For det er helt centralt, at der bliver sat ind med den rigtige hjælp, og at hjælpen kommer hurtigt, så problemerne ikke vokser sig større, f.eks. mens man som familie venter på resultatet af en unødigt lang udredningsproces. Det er ikke kun dyrere for kommunerne, men også for hele vores samfund, hvis borgerne ikke i rette tid får den hjælp, de har brug for eller ret til.

Barnets lov trådte i kraft 1. januar 2024, og der ligger nu en stor opgave i at sikre, at loven bliver implementeret i kommunerne, så de gode intentioner kan komme ud at leve i praksis – til gavn for både udsatte børn og familier og familier med behov for hjælp på grund af en funktionsnedsættelse. Derfor indeholder aftalen om Børnene Først en række implementeringsunderstøttende aktiviteter, bl.a. efteruddannelse af sagsbehandlere og faglige redskaber, der skal understøtte kommunernes sagsbehandling.

Men jeg er klar over, at visse sager kan være meget komplekse for kommunen og kræve omfattende indhentning af oplysninger. Artiklen henviser til en konkret sag med en familie med et barn med et sjældent og komplekst handicap. Det er netop de sjældne og komplekse sager, der er en af årsagerne til, at regeringen vil indføre specialplanlægning på den højt specialiserede del af handicapområdet. En specialplan skal være med til at understøtte kvaliteten gennem samling af viden og indsatser. Dette skal give kommunerne bedre rammer for at tilbyde borgere med et handicap, der har behov for en højt specialiseret indsats, den rette indsats fra start.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister